

LIST PRZEŁOŻONEGO GENERALNEGO NA UROCZYSTOŚĆ NIEPOKALANEGO POCZĘCIA NMP 2011 ROKU

Prot. n. 230/2011

Drodzy Współbracia,

Uroczystość Niepokalanego Poczęcia NMP, celebrowana jako święto tytularne, to coroczna sposobność pogłębionej modlitwy, odnowienia ślubów zakonnych oraz namysłu nad naszą tożsamością i wiernością łasce powołania. W szczególny sposób pozdrawiam Was wszystkich i w modlitwie powierzam Was Bogu, dawcy wszelkiego dobra. Niech On sam napełni Wasze serca tymi darami, które są najbardziej potrzebne w kroczeniu drogą Jezusa i naśladowaniu Maryi, naszej Matki i Patronki.

W tym roku, oprócz duchowych odniesień do misterium świętego poczęcia Maryi, chciałbym zwrócić uwagę na dwie inne okoliczności, które, jak wierzę, Opatrzność Boża wskazuje nam jako punkty odniesienia dla naszego Zgromadzenia. Są nimi tegoroczna kapituła generalna i przypadająca w przyszłym roku 25. rocznica beatyfikacji bł. Jerzego Matulewicza, Odnowiciela naszej wspólnoty zakonnej.

1. Misterium Niepokalanego Poczęcia sercem mariańskiego charyzmatu

Dziś nasze myśli przede wszystkim kierują się ku misterium Niepokalanego Poczęcia Matki Pana. W Zgromadzeniu założonym przez bł. Ojca Stanisława stanowi ono fundamentalny punkt odniesienia i w pewnym sensie uzasadnienie jego istnienia – serce naszego charyzmatu. Wskazuje już na to sama nazwa wspólnoty zakonnej, zakorzenionej w tym misterium, które określa pryncypia tożsamości mariańskiej. Poprzez wiarę widzimy tam pierwotny zamił Boga, abyśmy w Nim byli święci i nieskalani; darmowość łaski Pana, uprzedzającą każde działanie człowieka, aby nikt nie chlubił się z powodu własnych zasług. Wolny jest nasz Pan w udzielaniu darów i w swoim działaniu. Znalazł upodobanie w człowieku, stworzeniu, któremu dał tchnienie życia, i nie odrzucił go pomimo jego grzechu, słabości i rozdarcia. Dar Niepokalanego Poczęcia jest znakiem wierności Boga i Jego miłosiernej miłości ku człowiekowi, wcześniej nawet od jego zaistnienia.

Jesteśmy zgromadzeniem maryjnym, należącym do Maryi. Takie jest wszak podstawowe znaczenie łacińskiego słowa *marianus*. Ten maryjny rys naszej duchowości nadał nie tylko Ojciec Założyciel, ale odkrywali ją wszyscy nasi poprzednicy na drodze mariańskiego powołania. W tym duchu także Sługa Boży Kazimierz Wyszyński w jednym z listów okólnych pisał, że to właśnie Maryja jest Założycielką naszej wspólnoty zakonnej. W ten sposób chciał wyakcentować Jej uprzywilejowane miejsce w mariańskim życiu zakonnym.

Misterium Niepokalanego Poczęcia Maryi to, jakżeby inaczej, tajemnica Boska, zbawcza, ujawniająca uprzedzającą obecność i działanie samego Boga. Zarazem jednak jest to tajemnica maryjna, a więc ludzka. Nie ma bowiem Niepokalanego Poczęcia Matki Pana poza Maryją. W Niej poniekąd ucieleśniła się uświęcająca i zbawcza łaska Pana, który wydał siebie na krzyżu dla zbawienia każdego człowieka. W Niej widzimy ludzką odpowiedź, która jest miłą Bogu; odpowiedź przyjęcia daru łaski i planu Boga, całkowitego zawierzenia i przyłgnięcia do Osoby i woli Pana, w końcu odpowiedź zmiany własnych projektów życiowych, aby być dyspozycyjnym wobec tego, czego chce On. Jest to postawa człowieka będącego nieustannie w drodze, pielgrzyma zdążającego ku domowi Ojca, nie mającego tutaj stałego miejsca, wierzącego, że dla Boga wszystko jest możliwe, bo jest On wszechmocny, a Jego myśli są inne od naszych. Kościół współczesny przypomina nam tę postawę i podpowiada, że jest ona jednym z podstawowych znamion życia zakonnego: jest to postawa nieustannego nawrócenia. W *Vita Consecrata* bł. Jan Paweł II tak to ujmuje: „Istotnie, powołanie skierowane do osób konsekrowanych, aby szukały najpierw Królestwa Bożego, jest nade wszystko wezwaniem do pełnego nawrócenia, to znaczy do wyrzeczenia się samych siebie i do życia wyłącznie dla Pana, tak aby Bóg był wszystkim we wszystkich” (VC 35).

Wpatrując się dzisiaj w zbawcze misterium Niepokalanego Poczęcia Matki Pana, nie poprzestajemy na refleksji intelektualnej, lecz pociągnięci wiarą w uprzedzającą łaskę Boga chcemy dać naszą odpowiedź na dar powołania. Jak Maryja, za Jej przykładem i wstawiennictwem – aby Bóg był wszystkim we wszystkich.

2. Wyzwania płynące z Kapituły Generalnej

Tegoroczna Kapituła Generalna pozostawiła po sobie owoce, które można określić jako dość istotne dla charakteru naszego Zgromadzenia i jego najbliższej przyszłości. Pomijając niespodziewany dla mnie samego wybór na przełożonego generalnego (co jest tylko kolejnym dowodem, że „dla Boga nie ma nic niemożliwego”), dokonane zostały ważne zmiany w naszych Ustawach oraz uchwalone dokumenty w dużej mierze syntetyzujące wydarzenia ostatnich lat i towarzyszącą im refleksję. Mam tu na myśli

zwłaszcza beatyfikację Ojca Założyciela i stulecie Odrodzenia Zgromadzenia.

Zmiany w układzie i treści prawa mają wyraźniej podkreślać tożsamość naszej wspólnoty. Dotyczy to głównie przesunięć tych paragrafów Konstytucji, które umieszczone teraz w części zatytułowanej „Misja i charakter Zgromadzenia” bardziej podkreślają maryjny i eschatologiczny wymiar naszej duchowości. Odpowiednie natomiast zmiany w Dyrektorium – poprzez dodanie nowych punktów – wskazują na określone praktyki pobożne, które miałyby ten charakter wyrażać i nas duchowo formować.

Należy też zauważyć dwie inne nowości w naszym prawodawstwie. Pierwsza dotyczy nowego brzmienia paragrafu 15. Daje ona możliwość noszenia przez braci stroju kościelnego na wzór duchownych, nie nakłada jednak na nich takiego obowiązku. W związku z tym w poszczególnych prowincjach i wikariatach należy przemyśleć termin obłóczyn, natomiast Generalna Komisja Liturgiczna przygotowuje stosowny obrzęd. Druga zmiana odnosi się do kwestii ekonomicznych. Dodany został nowy punkt Dyrektorium, określający zasady administracji dobrami, w tym normy zarządzania zwyczajnego i nadzwyczajnego. Jest to także odpowiedź na wymogi Prawa Kanonicznego (por. KPK 1281). Zdaniem Kapituły praca nad Ustawami nie została zakończona i domaga się kontynuacji. Stąd też na przełożonego generalnego nałożony został obowiązek powołania Komisji ds. Konstytucji i Dyrektorium.

Wśród dokumentów pokapitulnych chciałbym wskazać przede wszystkim na dwa. Są to „Przesłanie kapituły do wszystkich członków Zgromadzenia” i „Priorytety dla Zgromadzenia na lata 2011-2017”. Obydwa teksty są warte zarówno indywidualnej, jak i wspólnotowej lektury i refleksji. Wskazują one na aktualną samoświadomość naszej wspólnoty, zwłaszcza w tym, co dotyczy rozumienia charyzmatu i wspólnotowego doświadczenia działania Boga zarówno na przestrzeni historii Zgromadzenia, jak też obecnie. Opracowane zaś w pięciu punktach priorytety stanowią – zdaniem Kapituły – „kierunek działań Zgromadzenia na następne sześćdziesiąt lat”.

Wszystkie wspomniane teksty, włącznie z innymi uchwałami Kapituły, zostały niedawno wydane w pozycji książkowej, włącznie z dodatkiem zawierającym „Podsumowanie prac na ankiecie dotyczącej ważnych spraw Zgromadzenia”. Wydane w nakładzie 500 sztuk, powinny znajdować się już w każdym domu zakonnym, do dyspozycji każdego współbrata. Przy tej okazji dziękuję br. A. Mączyńskiemu za pracę nad wydaniem książki, a ks. P. Naumowiczowi, przewodniczącemu przedkapitulnej Komisji ds. Ankiety, za opracowanie ankiet i streszczenie odpowiedzi. Wszystkich Współbraci zachęcam do lektury. Treści uchwał i dokumentów mogą stać źródłem inspiracji duchowej i pogłębienia tożsamości mariańskiej.

3. Rok 2012 Rokiem bł. Jerzego Matulaitisa-Matulewicza

W przyszłym roku przypada 25. rocznica beatyfikacji bł. Jerzego. Z tej okazji, podczas wizytacji generalnej na Litwie wystosowałem specjalne pismo do Episkopatu Litwy, prosząc o ustanowienie roku 2012 Rokiem bł. Jerzego Matulaitisa-Matulewicza. Biskupi przychyliłi się do tej prośby, a w ramach przygotowań, wraz z przełożoną generalną Sióstr Ubogich Niepokalanego Poczęcia NMP powołaliśmy roboczy zespół, którego celem jest opracowanie programu, przygotowanie odpowiednich materiałów, konferencji itp.

Są więc poważne racje, abyśmy w całym Zgromadzeniu rok przyszły przeżyli w podobny sposób. Nie mamy wątpliwości, że w naszej historii bł. Jerzy spełnił rolę opatrnościową. Nie tylko uratował naszą wspólnotę od zagłady, ale dzięki osobistej świętości wniósł ożywiające inspiracje: autentyczne umiłowanie Chrystusa, ducha służby Kościołowi tam, gdzie jest największa potrzeba, poświęcenie się sprawie Bożej bez reszty. Wszystko w duchu Maryi i misterium Jej Niepokalanego Poczęcia. To są jednoznaczne znaki świętości, do której i my jesteśmy powołani, i o której – traktowanej jako kwestia priorytetowa – przypominają nam dokumenty ostatniej Kapituły.

W związku z powyższym rok 2012 ogłaszam w Zgromadzeniu Rokiem bł. Jerzego Matulaitisa-Matulewicza.

Zachęcam wszystkich, aby szczególnie w tym czasie, w osobistej i wspólnotowej refleksji, pochylić się na spuścizną Odnowiciela naszej wspólnoty i polecać w modlitwie sprawę jego kanonizacji. W Domu Generalnym Rok bł. Jerzego rozpoczynamy właśnie dzisiaj. Nie planuję specjalnych celebracji przeznaczonych tylko dla samego Zgromadzenia. Zapraszam natomiast do wzięcia udziału w uroczystościach, jakie będą odbywały się na Litwie. Chciałbym, abyśmy zebrali się przede wszystkim podczas dorocznych obchodów przy grobie bł. Jerzego w Mariampolu. Uroczystości trwać będą cały tydzień, w dniach 8-15 lipca 2012 roku, a wydarzeniem kulminacyjnym będzie celebracja Mszy św. w niedzielę, dnia 15 lipca o godz. 12.00. Obecność przedstawicieli Zgromadzenia ze wszystkich prowincji i wikariatów byłaby znakiem jedności wspólnoty oraz tego, że dzieło założone przez bł. Stanisława i odnowione przez bł. Jerzego – dzięki łasce Boga mocniejszej od wszelkich prześladowań Kościoła – trwa poprzez wieki i przynosi owoce. Ze strony Kościoła Litewskiego jest spore oczekiwanie naszego zaangażowania w różnorakie działania pastoralne, stąd powołałem Komisję, której

współprzewodniczącym jest ks. Vytautas Brilius. Jeśli zwracałby się on do współbraci z innych krajów o pomoc, zachęcam do życzliwego wyjścia naprzeciw prośbom. Będzie to znak solidarności i świadectwo jedności naszej wspólnoty. Celebracja Roku bł. Jerzego Matulaitisa-Matulewicza powinna znaleźć wyraz w comiesięcznych dniach skupienia, rekolekcjach, renowacjach, konwentach itp. Ufam, że ożywi ona w naszych sercach to działanie Ducha Świętego i wzbudzi w nas te siły, które jemu posłużyły do wiernej odpowiedzi na łaskę mariańskiego powołania i doprowadziły do świętości.

Drodzy Współbracia,

Dzisiejsze święto jest dla nas szczególne: odnawiamy śluby, otaczamy się wzajemną modlitwą, życzliwością, troską. Pamiętajmy szczególnie o współbraciach starszych, chorych i tych, którzy w mijającym roku odeszli z tego świata, przechodząc do Domu Ojca. Jako wspólnota zakonna, zjednoczona więzami wiary, nadziei i miłości, zechciejmy się iść śladami Pana Jezusa, a drogę niech nam wskazuje nasza szczególna Patronka, Niepokalanie Poczęta Maryja. Próbujmy także z wydarzeń historii odczytywać te znaki, poprzez które Bóg do nas przemawia.

Dziś szczególnie powierzam Was wszystkim Bogu i wstawiennictwu świętych, prosząc Was także o modlitwę za mnie, abym wypełnił to, do czego Pan mnie powołał na najbliższe sześć lat.

Immaculata Virginis Mariae Conceptio sit nobis salus et protectio!

Andrzej Pakuła MIC
przełożony generalny